

NORDBORNHOLM

Ugeblad og Annoncetidende
for Allinge-Sandvig.
Gudhjem, Østerlars, Haste
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri
Oplag ca. 3500 Eksemplarer

Nr. 116 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - 6 Ø.
Fredag den 21. Marts Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1930

Fremtidens Kraftkilde.

Det er farligt at basere en Verdens Fremtid paa Olie og Kul... ganske vist er der endnu uhyre Olieomraader, som ikke er blevet rørt og kommende Tider kan maaske anvise endnu flere og endnu større Arealer. Men Faren ligger deri, at det er komplet umuligt at danne sig nogen somhelst Begreb om, hvor megen Olie eller hvor megen Kul, vi kan disponere over. Den rigeste Mine som den rigeste Kilde kan blive udtømte, og selv om man opdager teoretisk set uudtømmelige Oliekilder, saa kan disse uden paaviselig Aarsag svigte efter kort Tids Bearbejdning.

Men i Vandkraften har Menneskeheden en Kraftkilde, der selv om Udviklingen fortsættes som i det sidste Aarhundrede, vil være uudtømmelig i Tusinder af Aar, og som har den Fordel, at dens Kraftevne aldrig formindskes, hvor meget den end bruges. Fra de ældste Tider har Menneskene hist og her benyttet Vandkraften til at drive Vandmøller, og ogsaa Turbinerprincippet har været kendt i umindelige Tider. Imidlertid blev Kraften kun anvendt direkte, og først da det lykkedes ved Hjælp af moderne Turbiner at omdanne Vandkraften til Elektricitet og saaledes benytte den til utallige industrielle Formaal, begyndte det at gaa op for Videnskaben, hvor uhyre denne Kraft var, man her var kommen i Berøring med.

De utallige Vandfald rundt om i Verden repræsenterer hver for sig en utrolig Kraftmængde. Alleerede for tredive Aar siden udtalte Nikola Tesla, den store serbiske Videnskabsmand, der var Edisons Medarbejder, at hvis blot Spørgsmaalet om Kraftoverføring kunde løses, vilde alene Victoria-Faldene i Sydafrika være i Stand til at forsyne hele Jorden med elektrisk Lys!

Allerede dette giver en Forestilling om, hvor kolossal den Kraft er, som Vandfaldene rummer. Den Smule, der udnyttes af Niagara-Faldene, er tilstrækkeligt til at forsyne Byer og Landsbyer, med tilsammen omtrent fire Millioner Indbyggere, med Lys og Kraft. De svenske Vandfald frembringer det meste af den Kraft, der benyttes til de talrige Savskærerier, og leverer en stor Procentdel af elektrisk Lys og Kraft over hele Sverige, samtidig med, at de ved Kabler gennem Øresund giver Lys og Kraft til en stor Del af Sjælland.

Rundt om i Verden bruger man hist og her Vandkraften paa samme Maade; i Sydamerika, i Afrika, paa New Zealand og i det sydlige Asien sender Vandfaldene Strømme af Elektricitet ind i Byerne, i Landsbyerne og i Fabrikerne, og den stigende Arbejdsløn

der fordyrer Kulproduktionen, faar flere og flere til at henvende deres Opmærksomhed paa, hvorledes man bedst skal kunne udnytte „de hvide Kul“.

Sagen er nemlig den, at den Kraft, der til Dato udtrages af disse Vandfald, kun repræsenterer en forsvindende Brøkdels af, hvad der kan opnaas. For det første er det kun nogle enkelte af Vandfaldene, der er traadt i Industriens Tjeneste; de allerfleste, og deriblandt de allerstørste, henligger endnu fuldstændig uberørte. For det andet er det en meget ringe Del af Kraften, der anvendes; Kraftinstallationen forstyrrer eller ødelægger maaske helt Skønhedsindtrykket af et saadant Vandfald, og endnu har Menneskeheden heldigvis Raad til at ofre noget af det Praktiske paa Skønhedens Alter.

I Følge Overenskomst mellem den kanadiske og nordamerikanske Regering maa der saaledes ikke installeres flere Kraftstationer ved Niagara-Faldene, før begge Landes lovgivne Forsamling har faaet Lejlighed til grundigt at sætte sig ind i Forholdene, der taler for Anlægget, og selv i saa Tilfælde fordres der en overvældende Majoritet derfor, samt Opfyldelsen af en Mængde Betingelser. Paa samme Maade er der i de fleste andre Lande truffet Forholdsregler til at forhindre, at saadanne Naturskønheder ødelægges.

Men selv om man saaledes kun regner med den „overflødig“ Kraft, forbavses man ved at se, hvor lidt der hidtil er anvendt. Der indvindes for Tiden i alt rundt om paa Jorden 23 Millioner Hestekræfter af Vandfaldene. Hvis man regner med, at en Hestekraft omtrent svarer til en Mands daglige Arbejde, vil dette sige, at Vandfaldene udfører det Arbejde, som der ellers vilde behøves 23 Millioner Mennesker til. Men hvis alle Jordens Vandfald blev udnyttede i omtrent samme Forhold, som det nu sker med enkelte af dem, vilde man naa op til 440 Millioner Hestekræfter!

Om det maa ikke glemmes, at denne Kraft kan ikke udtømmes saaledes som Kul eller Olie, heller ikke, at den arbejder Dag og Nat, Aar ud og Aar ind — om end maaske noget formindsket om Vinteren eller i den tørre Tid — og fortsætter uafbrudt nu som om tusinde Aar!

Men før dette kan blive til andet end Teorier, maa Spørgsmaalet om Kraftoverføring løses. De største Vandfald, og dermed de største Kraftkilder, ligger i Afrika. Det er ikke Victoria-Faldene, saaledes som de fleste Mennesker og selv Tesla mente, men derimod Stanley Faldene og Kongoflodens øvrige Strømhvirvler og Vandfald. Ved normal begrænset Udnyttelse vil Kongoflodens alene afgive om-

kring hundrede Millioner Hestekræfter; Victoria-Faldene, Madagascar og de øvrige Fald kan levere yderligere halvfemsindstyve Millioner, saaledes at Afrika repræsenterer mere end to Femtedele af hele Jordens Vandkraft.

For at udnytte denne uhyre Kraft vilde det være nødvendigt at anlægge kæmpemæssige Kraftstationer i Afrika og saa derfra lede Energien i Form af Elektricitet ud til de Dele af Verden, der ikke paa anden Maade kan faa deres Kraftforbrug.

Men Overføring af Elektricitet i større Mængder har hidtil været meget bekostelig. Hvor det drejer sig om forholdsvis smaa Afstande og Anlægget kan udføres ved Hjælp af Landkabler og, som ved Nordsjællands Kraftforsyning, ved et lille Havkabel, er det endnu muligt at holde Omkostningerne indenfor en saadan Grænse, at man kan konkurrere med Fremstillingen og Transporten af Kul. Men saa snart det drejer sig om store Afstande, især om lange, kostbare Havkabler, er Anlægssummen for stor til, at Elektriciteten kan leveres paa Forbrugsstedet for en blot nogenlunde rimelig Pris.

Tekniken og Videnskaben gør imidlertid uophørligt Fremskridt. Allerede længe har man eksperimenteret med traadløs Kraftoverføring i stor Stil. For en Del Aar siden stod en dansk Ingeniør, Valdemar Poulsen, paa Langelinie ved København og dirigerede inde fra Land nogle smaa Legetøjsbaade ude i Havnen. Der var ingen direkte Forbindelse mellem ham og dem, men ved Hjælp af nogle komplicerede Apparater fik han de smaa Baade til lynsnart at lystrø Ordre. Forsøgene samlede en Del Tilskuere, som fandt dem morsomme, en underholdende Adspredelse — men mon nogen anede, at der i denne tilsyneladende betydningløse Leg sandsynligvis laa Kimen til den fremtidige Kraftoverføring af Millioner af Hestekræfter, der fra Afrikas larmende Vandfald med Lynets Hastighed skal bringe Lys, Drivkraft og Varme ud i Verden!

Endnu er man vel ikke kommet stort videre end til disse Eksperimenter. Under Krigen forsøgte Tyskerne at dirigere Torpedoer ved elektriske Strømme inde fra Land, og baade under og efter Krigen har man eksperimenteret med smaa Balloner, som blev ledet efter samme Princip. Men stort længere synes man endnu ikke at være naaet.

Selvølgelig er det kun et Tids-spørgsmaal, hvornaar Problemet vil blive løst. Og en skønne Dag vil der skyde op af Jorden kæmpemæssige Kraftstationer ved Tusinder af Vandfald rundt om i Verden, og fra alle disse Stationer vil elektriske Strømme flyve ud

gennem Luften for at skabe Lys, Drivkraft og Varme i Millioner af Foretagender, der Dag og Nat skal arbejde for de kommende Generationer.

Hvad sagde Musolini fra Sandvig?

Da Referaterne fra Kapt. K. E. S. Koefoeds Tale i København er mer eller mindre misvisende, har vi faaet Manuskriptet overladt til Optagelse i „Nordbornholm“.

Mine Damer og Herrer!

Jeg skal have den Ære at oplyse Forsamlingen om, hvorledes „Danmarks Hjemmeværn“ stiller sig til det vigtige Spørgsmaal: Forsvarssagen.

Selve Navnet D. H. rummer i og for sig Svar paa Spørgsmaalet.

Et Værn for Hjemmene, for Ejendomsretten, for Erhvervsfriheden, for Hus og Jord vilde være illusorisk og selvmodsigende, om det ikke ogsaa omfattede vort fra Fædrene nedarvede Sprog, vor Kultur, Sæder og Skikke, Landets Frihed og nationale Selvstændighed.

Krig har i alle Tider været en Tilstand fuld af Gru og Rædsler. De store Tropestyrker, der i moderne Krige stilles mod hinanden, forøger naturligvis disse Rædsler.

At man derfor skal gøre alt muligt for at undgaa Krig, derom er alle — uden Undtagelse — aldeles enige, naturligvis ogsaa indenfor Militæret selv.

Vi raader imidlertid ikke selv for, om Krig kommer eller ej, al den Stund ingen har Fred længere, end ens Nabo vil det.

Danmarks geografiske Forhold lader sig ikke ændre, og i en Krig mellem Stormagterne kan vi ikke skjule os.

Intet fornuftigt Menneske tør tro paa, at Krigen ikke kommer igen før eller senere, og vi kommer da i en lignende Stilling som under sidste Krig. Saa gælder det om at være beredt i Tide.

For Danmark under en Stormagtskrig gælder der kun een Politik, og det er saa vidt muligt at holde os uden for Krigen.

Det bedste Middel hertil er at have det bedst mulige Forsvar, og jo bedre det er, des større er Chancerne for, at vi holder os udenfor, naar andre slaas.

At pukke paa vor Ret uden at have Magtmidler til at skaffe os Retten respekteret er taabelig Tale, der kun vidner om Mangel paa Sans for Tilværelsens haarde Virkelighed.

At arbejde paa en Forringelse af vort Forsvar og paa en isoleret Afrustning, saalænge den øvrige Verden opretholder deres militære Magtmidler, anser vi for Landsforrædderi.

Ethvert fornuftigt Menneske maa kunne indse det selvmorderiske i den Tanke, at vi alene skal være værgeløse.

Kan man faa de andre Magter til ogsaa at afruste — ja, saa er det en hel anden Sag; men før dette sker, kan vi selvfølgelig ikke gøre det. Det maa her være Stormagterne, der maa gaa i Spidsen.

„Men vi kan jo intet gøre som forslaar noget“, er der mange, der siger. Eller med andre Ord det bekendte: „Hvad kan det nytte?“

Men saa vil jeg gerne spørge: Hvem er det, der siger saadan? Er det dem, der har Forstand paa det, eller er det bare saadan en Følelæssag?

Ja, hvem har Forstand paa det? Desværre er det saadan her i Landet, at det at have Forstand paa militære Spørgsmaal anses for en Slags Almandseje, hvortil ingen Forudsætninger er nødvendige. De fleste gaar rundt med den færdigsyede Mening, som er indpodet i dem af den dertil indrettede Avis, og faa tager Hensyn til, hvad den militære Sagkundskab og de fagmilitære mener.

For det er vel dog dem, der har bedst Forstand paa, hvad det danske Forsvar kan præstere. — Ingen indenfor Militæret tvivler om „at det kan nytte.“

Men Sagkundskaben har trange Kaar her i dette af Partipolitik forvrøvede Land.

Men saa vidt er det endnu ikke kommet, at Regeringen gaar uden om Brobygningsingeniørerne, naar der skal bygges en Jernbanebro over Lillebælt. Ingen Minister vil vel — trods alt — tage Ansvaret for at bygge Bropillerne svagere end beregnet af Ingeniørerne, som naturligvis maa gøre dem saa stærke, at de kan staa for den haarde Isvinter, som erfaringsmæssig — ligesom en større Krig — kommer med ca. 40 Aars Mellemrum. Ej heller vil vel noget Menneske helt opgive Brobygningen, fordi Ingeniøren ikke tør love, at Broen kan staa for et Jordskælv, hvis Forekomst der ingen Sandsynlighed er for, selv om der naturligvis ikke kan gives nogen absolut Garanti for, at det ikke kan ske.

I Danmarks Forsvar tør derimod et helt politisk Parti tage Ansvaret for at gøre de bærende Støtter spinklere end af den militære Sagkundskab beregnet. — Andre forkaster enhver Forsvarsordning, fordi den aldrig kan give fuld Sikkerhed mod det Jordskælv, som et isoleret Angreb fra en Stormagts Side uægtelig vilde være, og vil ikke se, at der ingen Sandsynlighed er for, at noget saadant vil ske.

Absolut Sikkerhed kan dog ingen Stat opnaa, om den er nok saa stærk og stor. Absolut Sikkerhed gives overhovedet ikke her i Livet. Stort som i smaalt. Den, som lever, løber hver Dag den Risiko at dø, ingen har den absolutte Garanti; men et gammelt Ord siger: „at den, der dør af Skræk skal begraves i en Rendesten.“

Den militære Sagkundskab kan vel ligesom enhver anden Sagkundskab være uenige om Enkeltheder; men fuld Enighed hersker der i alt Fald om den Ting, at Danmark for et overkommeligt Beløb kan præstere et Forsvar, der kan løse de sandsynlige Forsvarsopgaver, og det mener selv sagt ogsaa enhver Fagmilitær.

Kendsgerningerne fra Verdenskrigen viser det desuden med al ønskelig Tydelighed. Her løste dog Hær og Flaade sine Opgaver, og havde de ikke gjort det, var vi kommet med i Krigen.

